

[Pürschel.]

gelse, saa den Sætning, at det er en Værdi at være fuldt tilregnelig, vedblivende har sin fulde Gyldighed. Det forekommer mig, at Flertallets Standpunkt har to svage Sider. For det første dette, at det lægger Vægt paa et efterfølgende Moment, hvad der vil kunne føre til, at man kommer til at straffe en Person, der i det, man populært kalder momentan Sindsforvirring, begaar en Forbrydelse, og som maa erkendes, i det Øjeblik han kommer frem for Domstolen, at være fuldt paavirkelig af Straf. Der mangler imidlertid, at han efter almindelige Begreber i Virkeligheden er uansvarlig for Handlingen, og man kan naturligvis nok ad Fortolkningens Vej komme udenom dette, men jeg vil dog anse det for rigtigere, at selve Formuleringen ogsaa peger hen paa det, som jeg nu anser for at være et meget vigtigt Moment i selve Straffen, nemlig dette, at der er Tale om et Ansvar, om en Skyld, saaledes som det ogsaa finder Udtryk i det Ord, hvormed Nævningerne afgør Spørgsmaalet „skyldig“.

Det er mig i øvrigt bekendt, at der fra en Side, der er særlig straffeprocessuelkyndig, rettes Indvendinger mod Flertallets Affattelse, og jeg haaber derfor, at Forhandlingens Tid paa dette Punkt endnu ikke er forbi. Jeg maa endnu bemærke, at Ændringsforslagets Punkt 2, der tilsigter at sikre en særlig sagkyndig Lægeerklæring, i og for sig er Udtryk for et uimodsigelig rigtigt Krav. Naar vi ikke fra vor Side har sluttet os til det, er det kun, fordi vi er fuldkommen sikre paa, at det ogsaa uden en saadan Bestemmelse vil blive opfyldt.

Inden jeg forlader dette Emne, skal jeg nævne, at Ændringsforslagene Nr. 5, 7 og 8 har til Formaal at klargøre, at Bestemmelserne baade i den ene og den anden Formulering skal komme til Anvendelse paa Personer, hvis eneste Abnormitet ligger paa det seksuelle Omraade, de Personer, imod hvilke Interneringsloven er rettet, og som jo fremdeles skal behandles paa denne Maade ogsaa efter dette Forslag.

Under Ændringsforslag Nr. 9 kommer jeg atter til et Spørgsmaal, om hvilket der har staaet stærk Strid. „Fængselsnævnet“ er en ny Institution, indført ved dette Straffelovforslag. Der har været Uenighed baade om Nævnets Sammensætning og om dets Opgaver. Ja, det har endogsaa været nogle indenfor Udvalget, der mente, at man slet ikke skulde have det, men dette Standpunkt er frafaldet. Jeg tror, det er bedst at samle Forhandlingen om dette Punkt, og skal derfor begynde med Sammensætningen, som findes

fastsat i Ikrafttrædelseslovens § 11. Efter denne bestaar Nævnet af Direktøren for Fængselsvæsenet som Formand, en Dommer og en Forsorgsmand, det vil sige en Person, der deltager i Arbejdet for at hjælpe de Fanger, der løslades fra Fængselet.

Efter Ændringsforslag Nr. 12 til Ikrafttrædelsesloven, som stilles af det største Flertal, nemlig Socialdemokrater, Radikale og Venstre i Forening, bliver Dommeren Formand, Direktøren for Fængselsvæsenet bevares som almindeligt Medlem, og som tredie Medlem skal indtræde en psykiatrisk uddannet Læge, medens Forsorgsmanden skal være en raadgivende Person, der tilkaldes i de enkelte Sager, hvor der kan være Brug for ham. Begrundelsen for denne Sammensætning er formentlig indlysende, saaledes at jeg ikke behøver at gaa nærmere ind derpaa. Det er Tanken, saaledes som det findes udtrykt i Slutningen af Ændringsforslaget, at der skal dannes en Liste over Personer, der deltager i Forsorgsarbejdet paa de forskellige Omraader, for voksne Mænd, for unge Personer, for Kvinder, og at der saa af denne Kreds for hvert enkelt Tilfælde skal udvælges den Person, som nu maa antages at være bedst egnet til at give Raad i det foreliggende Tilfælde. Naar man ikke fra konservativ Side har tiltraadt dette Ændringsforslag, er Begrundelsen den, at Direktøren for Fængselsvæsenet jo faktisk maa blive den, der faar hele Ekspeditionen, han maa blive, om jeg saa maa sige, Forretningsfører, og dertil har han sit Kontor. Nu har der jo fra alle Sider indenfor Udvalget været Enighed om, at det ikke er Mening med Oprettelsen af Fængselsnævnet, at man vil have en ny, kraftig Gren paa det administrative Træ, om jeg saa maa sige, det er Tanken, at det skulde kunne bestrides uden væsentlig nyt Personale og nye Udgifter. Derfor maa jeg her fremhæve, at Dommeren, naar han bliver Formand, maa have en Sekretær, altsaa Begyndelsen til et særligt Kontor. Dernæst anser jeg det for uheldigt, at Direktøren for Fængselsvæsenet, som er Chef for en Institution, der behandler en Mængde Personer, som disciplinært set er overordentlig vanskelige at have med at gøre, paa sine egne Enemærker, om jeg saa maa sige, anbringes i en Institution, ikke som Formand, men som næste Mand. Det anser jeg for at være en Svækkelse af Direktørens Stilling, og jeg lægger saa megen Vægt derpaa, at jeg af den Grund ikke har kunnet tiltræde Ændringsforslaget. Lægen vil naturligt have Opgaver i en Række Tilfælde, men jeg tror, der er en længere Række af Tilfælde, hvor han egentlig ikke har